

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 136.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001168640/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Her i Salzingen forlod de jo Vognen, og det blev aftalt, at de om Aftenen skulde møde den ved Ettenhausen, hvis Vejen dertil fra Mōhra da var nogenlunde fremkommelig, — ellers maatte de jo vende tilbage og tage den i Salzingen igjen.

Straks udenfor den lille By kom de over Werra, men Martin saae ikke videre paa den; den mindede ham om Elben og Magdeburg-Tiden, fordi den var saa stor. — Men nu kom der en dejlig Vej, med mange høje Bakker og Skove. — Pludselig, da de havde steget længe og lige var vandret igjennem en Skov, saae de nedover en stor, aaben Dal, og en Kone, de talte til, sagde, at det var Mōhra, de saae, midt ude i Dalstrøget.

Fra nu af var Tanken stadig over Martin om, at her havde hans Fader og hans Slægt gaaet og arbejdet, — ikke et Sted de for det første kunde komme, uden at hans Fader jo nok skulde have været der, — og Martin havde saadan en underlig Følelse af, at alt, hvad hans Fader havde levet, det var mundet ud i det, at holde ham, Martin, til Bogen, forat han kunde blive til noget, der var mere end hans Faders. Men tillige kom det Martin saa besynderligt for: at han nu førte Ursula Schalbe ind i hele den Verden, — det gjorde Turen saa sært hjemlig, uden at han dog kunde forklare sig hvordan.

Nede i Engene omkring Byen, — og igjennem dem gik Vejen, — var der fuldt af Høbjærgningsfolk; man var ved at kjøre Høet ind. Der løb to smaa Dreng og legede med en Hund imellem Høstakkene; Martin syntes, det var ham selv og hans Broder Jakob, — saa godt lignede det alt sammen hans Barndom.

Aa, han havde ikke lugtet den Blanding af Engduft og Køer, siden han rigtig var hjemme. — — Det vilde have været ham saa naturligt at kysse Jomfru Ursula, som gik der ad Fodstien lige ved Vejgrøften, — men det vilde rigtignok ikke have faldet naturligt ud bagefter!

De standsede ved et Gjæstgiveri, og Martin vilde have forlangt noget at drikke; men der kom en Flok Børn ind i Skjænkestuen, der vist var skurvede, de var da ganske fulde af Saar i Hovedet, — og saa skammede han sig paa sin Stambys Vegne og spurgte, om der ikke var en anden